

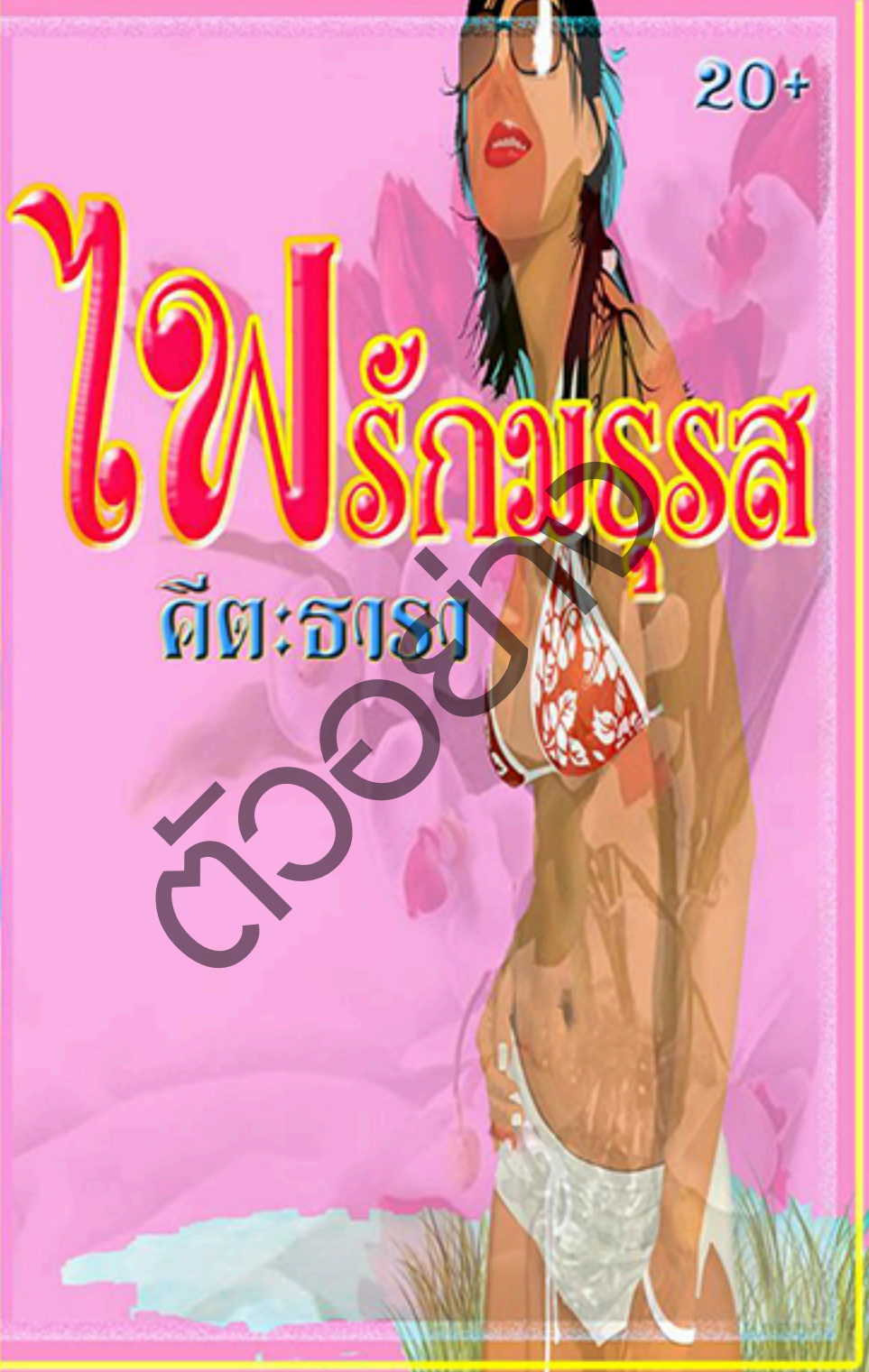
20+

ไฟรักกายรุตส์

คีต: ธารณ

ดงอ้อย

ไฟรักกายรุตส์
by
คีต: ธารณ

ไฟรักรมธุรส

๑ ชะตากรรมในวัยเด็ก

“โธ๊ะ!”

เด็กชายสามเชื้อชาติวัยสิบสี่ หน้าตาคมเข้ม ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดและตกใจ ก่อนจะยกมือคลำที่ศีรษะ

“ตายแล้วคุณพิน!”

เสียงหญิงวัยสี่สิบร้องเรียกเขาดังลั่นเมื่อมองเห็นเลือดสีแดงสดไหลออกจากศีรษะของเขา หล่นถลามาหาเขาพร้อมกับเหลียวมองไปรอบตัว เห็นเด็กหญิงวัยแปดปียืนมองอยู่ด้วยสายตาที่แสดงถึงความสะใจ

“คุณลูกแก้วเองหรือคะ ทำไมทำแบบนี้คะ”

นมชไมร้องถาม แต่ต้นอ้อเด็กหญิงวัยสิบสามรีบฉวยเข้ามากอดร่างบางหทัยชนกหรือลูกแก้วเด็กหญิงลูกครึ่งไทย ญี่ปุ่น เอาไว้แน่นด้วยความหวาดกลัว ในขณะที่เด็กหญิงหทัยชนกกลับยืนมองหน้าของพินคุปต์นิ่ง

“ไปให้พ้นจากบ้านเค้านะ ออกไป เค้าเกลียดนาย ไป”

หทัยชนกตะโกนลั่นก่อนจะหันหลังวิ่งจากสวนดอกไม้
 แห่งนั้นกลับไปยังห้องนอน ตามด้วยร่างของพี่เลี้ยงคือต้นอ้อที่
 รีบวิ่งตาม ในขณะที่นมขมิ้นไม่รีบพาพิรคูปต์ไปทำแผล สร้างความ
 ตกตื่นให้คนทั้งบ้าน

“ไปเรียกคุณลูกแก้วมา”

นายสุทธิชัยหันไปบอกยาใจก่อนจะมองหน้าภาวดีหญิง
 วัยสามสิบห้าที่สวยพราวเป็นสาวไทยที่ต้องสูญเสียสามีซึ่งเป็น
 ลูกครึ่งอเมริกัน อินเดีย ไป เนื่องมาจากภาวะประท้วงในประเทศ
 หนึ่งที่เขาเข้าไปทำข่าวแล้วถูกลูกหลง

ทำให้หล่อนไม่มีที่พึ่งจำต้องพาลูกกลับบ้านเมืองไทยแล้วได้
 พบรักกับนายสุทธิชัยที่สูญเสียภรรยาเพราะเหตุแผ่นดินไหวใน
 ญี่ปุ่น

ทำให้เด็กหญิงหทัยชนกกลายเป็นเด็กมีปมด้อยเพราะ
 แม่ตายจาก พ่อมีเมียใหม่ เกมมีลูกติดที่มีแม่คอยดูแลเอาใจใส่ ทำ
 ให้เธอเกลียดชังและอิจฉาเขาที่มีแม่คอยดูแลในขณะที่เธอไม่มี
 จึงหาทางกลั่นแกล้งเขาสารพัดเมื่อมีโอกาส

“อย่าเลยคะคุณ พिरไม่เป็นอะไรมาก”

“หัวแตกขนาดนี้ไม่เป็นไรมากอีกหรือครับคุณภา”

ชายวัยสี่สิบหันมามองหน้าภรรยาใหม่นิ่ง

“ไปตามคุณลูกแก้วมา”

เขาออกคำสั่งอีกครั้งทำให้ภราวดีรู้สึกใจไม่ดี เพราะรู้ว่าเด็กหญิงตัวน้อยไม่ชอบหน้าตนและลูกชาย แม้เธอจะอยู่ในวัยที่ไร้เดียงสาแต่เพราะผลจากการสูญเสียแม่ไปแล้วมีผู้หญิงคนใหม่ ของพ่อเข้ามาทำให้เธอกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจเกรง มีปมด้อยไปโดยปริยาย

“มายืนตรงนี้”

นายสุทริชัยร้องบอกเมื่อเด็กหญิงหทัยชนกเดินลงมาแล้วมองหน้าภราวดีกับพิรุคูปต์นี่ง

“หนูทำผิดรู้ตัวหรือเปล่า ทำไมขี้อ้างก่อนหันใส่หัวพี่เขา”
เด็กหญิงตัวน้อยหันไปมองหน้าพ่อ

“พ่อถามหนูว่ามีเหตุผลอะไร”

“ลูกแก้วเกลียดเขาค่ะ”

เธอเอ่ยออกมาอย่างดั่งและชัดเจนทำให้นายสุทริชัยรู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก

“ทำไมหนูกลายเป็นเด็กแบบนี้ไปได้ลูกแก้ว”

“เอาแม่ของลูกแก้วคืนมาสิคะ แล้วไล่สองแม่ลูกนี้ไป ลูกแก้วเกลียดเขาไม่ต้องการให้เขามาอยู่ร่วมบ้าน เอาคุณแม่ของลูกแก้วกลับมาสสิคะ”

หนูน้อยร้องบอกพร้อมกับสะอื้นให้ออกมาอย่างดังทำให้
ต้นอ้อ รีบเข้ามากอดเธอไว้ ท่ามกลางสายตาของภาวดีและพิร
คุปต์ที่มองดูด้วยความรู้สึกที่แตกต่าง แม้พิรคุปต์จะจับตัวและรู้ดี
ว่าเธอไม่ชอบหน้าเขา แต่เขาก็ไม่ได้เกลียดเธอเลยเพราะภาวดี
มักจะสอนลูกให้เจียมตัวอยู่เสมอและอย่าตีตัวเสมอเธอ

ในขณะที่ภาวดีเมื่อได้ยินคำพูดของเธอและได้เห็นหยาด
น้ำตาก็ทำให้หัวใจอ่อนยวบด้วยความเอ็นดูและสงสารจับใจ
เข้าใจถึงความรู้สึกของเธอได้ทันทีว่าโหยหาความรักและการเอา
ใจใส่จากผู้เป็นแม่มากแค่ไหน

“โอคุณลูกแก้ว”

ภาวดีลูกรูเข้ามามาหาหมายจะรังไร้งของเธอเข้าไปกอด แต่
หทัยชนกกลับยกมือผลักร่างของหล่อนจนห่างหลังทำให้นาย
สุทธิชัยรู้สึกโกรธมาก

“ลูกแก้ว”

เขาเรียกเธอเสียงดัง

“ไปเอาไม้เรียวมา”

“อย่าคะคุณ ภาxonนะคะ”

“ไม่ได้ ลูกแก้วเป็นเด็กก้าวร้าวแบบนี้ได้ยังไง ทำไมไม่
เคารพผู้ใหญ่ ทำร้ายพี่เขาพอยังพอให้อภัยได้ แต่ทำร้ายแม่ภา พอ
ให้อภัยไม่ได้”

นายสุทธิชัยรับไม้จากพิชิตพี่เลี้ยงของพิรคุปต์มาถือไว้
แล้วเตรียมจะรังรังของหทัยชนก แต่ภาวดีรีบกอดเธอไว้แน่น

“ภาxonนะคะ”

“ไม่ได้ขอบคุณภา ทำผิดต้องลงโทษ”

“จ้ะนภาขอทำโทษแเองนะคะ”

ภาวดีรีบหันไปคว้าไม้เรียวจากมือของนายสุทธิชัยมาถือ
ไว้แล้วหันไปมองหน้าตื้นอ้อ ที่รีบก้มหน้านิ่ง

“ฉันจะลงโทษตื้นอ้อ ในฐานะที่เธอเป็นพี่เลี้ยงคุณลูกแก้ว
ไม่ห้ามปรามและไม่ดูแลให้ดี”

“คุณผู้หญิง!”

ตื้นอ้อร้องให้ออกมาเบา ๆ ก่อนจะหันไปมองหน้านม
ชไมผู้เป็นแม่ที่ได้แต่ก้มหน้านิ่ง

“หนูดูไว้นะคุณลูกแก้ว หากคุณลูกแก้วก้าวร้าวหรือทำ
ร้ายใครอีก คนที่จะถูกลงโทษคือตื้นอ้อ”

ภาวดีรีบบอกเธอก่อนจะนั่งลงยังโซฟาตัวยาวแล้วให้ตื้น
อ้อเดินไปยืนกอดอก

“คราวนี้แม่ภาจะลงโทษหนู ด้วยการตีตื้นอ้อ หกครั้ง หาก หนูยังทำผิดอีก แม่ภาจะตีตื้นอ้อเพิ่มอีกเท่าตัว แล้วถ้าคุณลูกแก้ว ยังทำผิดอีก แม่ภาก็จะเพิ่มการลงโทษตื้นอ้อไปเรื่อย ๆ”

ภาวดีพูดจบก็ใช้ไม้เรียวเตรียมจะตีตื้นอ้อ ทำให้ ลูกแก้วกำมือแน่น ก่อนจะวิ่งไปแย่งไม้เรียวจากภาวดีแล้วหักทิ้ง ทันที

“ลูกแก้ว”

นายสุทธิชัยร้องเรียกลูกสาวของเขาด้วยความโกรธ

“อย่ามายุ่งกับคนของเค้านะ เค้าทำผิด ตัวก็ลงโทษเค้าสิ ตัวก็ทำผิดที่ทำร้ายคนของเค้าเหมือนกัน คุณพ่อต้องลงโทษให้ ลูกแก้วนะคะ หากคุณพ่อไม่กล้าลงโทษผู้หญิงคนนี้ คุณพ่อต้อง ลงโทษตัวเอง”

“ลูกแก้ว”

“คุณลูกแก้ว!”

หทัยชนกคว้ามือตื้นอ้อแล้ววิ่งออกจากบ้าน

“จับตัวกลับมา”

นายสุทธิชัยร้องบอกคนของเขาทำให้ภาวดีรีบลูกไปหา

เขา

“คุณคะใจเย็น ๆ นะคะอย่าโกรธแก่เลย”

“ทำไมลูกแก้วก้าวร้าวแบบนี้ เพราะอะไร”

“ภาเข้าใจแคะนะคะ ภาเข้าใจ ไว้เป็นหน้าที่ของภาเองนะคะ นะ อย่าโกรธเลยนะคะ ภาเองที่ผิด หากภาไม่เข้ามาก็คงไม่มีปัญหา”

“ไม่หรอก คุณเป็นภรรยาผมนะ พี่คุปต์ก็ลูกชายของผมเหมือนกัน”

ภาวดีหันมามองหน้าลูกชายคนเดียวของหล่อนก่อนจะมองเลยไปยังทิศทางที่หทัยชนกวิ่งจากไป

หทัยชนกจับมือต้นอ้อวิ่งลัดสนามหญ้ามายังกำแพงที่สูงตระหง่านมาถึงช่องทางเล็ก ๆ ของกำแพงที่แตก ทำให้เด็กตัวเล็ก ๆ สามารถรอดผ่านได้อย่างสบาย

เธอผ่านเข้าไปในเขตรั้วบ้านของนายทหารเริงเดช ที่มีบริเวณบ้านบนเนื้อที่สองงานเศษ ตัวบ้านเป็นบ้านไม้สองชั้น ขนาดสี่สิบตารางวา ที่เหลือก็เป็นสวนดอกไม้ สนามหญ้า จะมีซุ้มของดอกกระดังงาปลูกให้ร่มเงาแทนการปลูกสร้างศาลาพักผ่อนแถมยังได้กลิ่นหอมของดอกไม้ในยามเย็น

“ลูกแก้ว ทางนี้”

เสียงของเด็กชายร้องทักด้วยความตื่นเต้นและดีใจ ทำให้ลูกแก้วเหลียวมองหาจนกระทั่งเห็นกลวัชรเด็กชายวัยสิบขวบที่กำลังยกมือเป็นสัญญาณเมื่อเขานอนอยู่บนเสื่อกลางสนามหญ้าใต้ต้นไม้ทร้อยที่อยู่ไม่ห่างจากกำแพงมากนัก

“ดีใจจังที่ลูกแก้วมา”

กลวัชรลุกขึ้นยืนและยิ้มรับด้วยความดีใจเมื่อหทัยชนกวิ่งนำหน้าเดินอ้อ ไปถึงที่นั่น แต่ก็ยังไม่วายจะหันหลังเหลียวกลับไปมองยังช่องทางที่รอดผ่านไป

“ไม่ต้องกลัวหรอก ไม่มีใครรู้จักช่องทางนั้นหรอก นอกจากพวกเรา”

กลวัชรพูดอย่างรู้เท่าทัน เพราะเดิมที่เขาเป็นคนค้นพบเส้นทางนั้นแล้วได้มุดกำแพงผ่านเข้าไปเจอกับหทัยชนกและได้เป็นเพื่อนกัน แต่กลวัชรไม่เคยคิดมาก่อนว่าหทัยชนกจะมุดช่องทางข้ามมาหาเขา

“นั่งก่อนสิ หิวไหม”

หทัยชนกมองดูจานขนมที่พร้อมไปเกือบหมดจานพร้อมกับยกมือคลำท้องที่เริ่มส่งเสียงร้อง

“คุณลูกแก้วไม่ยอมทานข้าวนี้ละ ก็ต้องหิวแบบนี้แหละ”
ต้นอ้อกระซิบบอก

“รอเดี่ยวนะลูกแก้ว”

กลวัชรผู้จดจอบก็รีบวิ่งไปยังบ้านของตน เพียงครู่เดียวก็กลับมาพร้อมกับขนมอีกสองจานพร้อมน้ำดื่มทำให้หทัยชนกรีบหยิบทานทันที

เมื่อทานขนมและน้ำจนอิ่ม หทัยชนกก็นั่งอยู่ที่นั่นโดยไม่ยอมกลับบ้าน ทำให้ต้นอ้อเริ่มมีอาการหวัดหัวน้ํามากขึ้นเมื่อยิ่งมองดูตะวันที่คล้อยต่ำลง

“คุณลูกแก้วคะ เย็นมากแล้วนะคะ ใกล้เคียงเวลาอาหารค่ำแล้วด้วย กลับเถอะค่ะ”

“ตัวอยากกลับก็กลับไปก่อนสิ เค้ายังไม่กลับ”

หทัยชนกเอ่ยออกมา ทำให้ต้นอ้อได้แต่นั่งกอดเข้าแล้วชะเง้อมองทางด้วยความวิตก ในขณะที่คุณสมลักษณ์ผู้เป็นมารดาของกลวัชรก็ให้มนตราพี่สาวของเขามาตามเพราะได้เวลาอาหารค่ำแล้วทำให้มนตราเด็กหญิงวัยสิบสี่ได้มองเห็นหทัยชนกก็นึกสงสัยว่าเป็นใครจึงหันหลังกลับไปบอกผู้เป็นแม่ให้มาดู

“กลวัชร”

สมลักษณ์หญิงวัยสามสิบห้าร้องเรียกลูกชายของหล่อน ทำให้กลวัชรรีบวิ่งเข้าไปหา

“ใครหรือจ๊ะ”